

העור והרוטב פרק תשיעי חולין

קבא.

עין משפט נר מצוה

לא א מיי פ"ג מהל' טומאת אוכלין הל' ג:
לב ב ג מיי פ"ד שם הל' ד ופ"ה מהל' טומאת אוכלין הלכה ט:
לג ד מיי פ"ג מהל' טומאת אוכלין הל' ג ופ"ג מהל' טומאת אוכלין הלכה ט:
לד ה ו מיי פ"ג מהל' טומאת אוכלין הל' ג:
לה ז מיי שם הלכה ג:

ענין רש"י

יבב"ל [יבב"ל] גר
הנזיר של חיות.
בי"ק [חריטום].

שיטה מקובצת

אל והכשר במקום אחר:
ב המכנס הנאסף יחד
הסיד ותיבת יפה נמחק:
ג והוא שכנסו דאחשיבה
וכו' אבל נחבסו מאליהו
בגון ע"י תינוקות. וגיב
ג"א בס"י בגון שלא
במחבוק או ע"י תינוקות
וכו': ד רבשר שפלטתו
הסיד נמי איקרי אלל:
ה לענין נבלות אבל
באלל שפלטתו סכין:
ו דק"ל דמחשבה משווא
סכין נמי בשחיטה
אבלא: ז דהא בשחיטה
תליא מלתא השתא
נמי: ח אפ"ה מהניא
מחשבת ישראל שחיטת
להחליה לנכרי לשווייה
אובלל: ט במפרסת
כי שחטה ישראל השתא
נמי: י נבלה טמאם
הסיד ומה"ד שונים
יש כו' בטוהרה אבל
ישראל בטוהרה אין צריכה
מחשבת כו' דלא אשכחן
היתר בדכותה הסיד
ומה"ד והכשר: יא ור'
יוחנן אמר מרסקא נמי
מצטרף: יב מ"ט דריל
הא עור ועצם:

והדר מייתי [א] ע"פ פרי מבבורים. וא"ת דצ"ל כל שעה
(פסחים כד): פשט מהך משנה דכל איסורים שבתורה אין
לוקין עליהם אלא כדרך הנאתן והכא קאמר משום דגמר לה
מזכורים (ו) ו"ל דרזוי דהכא לריכי דלא נימא זיעה בעלמא הוא:
מרסקא. פי' ר"מ זכר מת וכן
נראה לר"מ ולא כפי'

הקונטרס שפי' גידי הזואר מדאמרין
פרק כל הפסולים (וזכור דף לה.) פגל
באלל נחפלה מוראה פגל מוראה לא
נחפלה אלל ובעוף אין גידי זואר קשין
ומוראה לא שייך אלל זעוף ולמאן
דמפרש זכר שפלטתו סכין לא קשה
ליה מהתם דהא אמר' בסמוך דלכ"ע
מרסקא נמי הו' אלל: ר' יהודה אומר
חייבים ע"י. הא דלא קאמר מממא
טומאת נבלות דלא תימא מדרבנן
להכי קאמר חייבין עליו:

והוא שבכנסו. תימא מה שייכא
מחשבה לאיסור דגבי טומאה
שייך לחלק דאי מצטל ליה עץ בעלמא
הוא אלל (ו) משום דצטליה לא משתרי
באכילה לכן נראה דחייבין עליו לא
מיירי לענין אכילה דלא לריך כנסו
אלל לענין אס נכנס למקדש כמו שפי'
בקונטרס בלשון אחר והא דלא נקט
טמא דלא תימא מדרבנן דכפי' וכן
נראה דאי לאכילה הא כיון דאכלו אין
לך כינוס גדול מזה: **ורב** יוחנן
אמר יא אף מרסקא מצטרף. ולאו
ככה"ג דהוי שומר דא"כ מ"ט דר"ל (ו)
י' עור ועצם מצטרפים משום שומר
וצירוף שומר מקרי דרשין לעיל (דף
קמ). אלל מיייר כגון שיש בלשון כות
זכר דלע"ג דלא הוי שומר מצטרף
דרזוי הוא שאלל אגב זכר וריש לקיש
סבר דלא מצטרף דאין ראוי לאכילה
דעץ בעלמא הוא: **ה"ג** במשנה
בטהרות החרטום והצפרנים מטמאין
כו'. ולא גרסינן זה קרנים וקרנים
דמפרש זה רב פפא בסמוך אמתי'
דהכא קאי:

הואיל

יובל שסופו לטמא טומאה חמורה לא בעי הכשר דתני דבי רבי ישמעאל
וכי יותן מים על זרע מה (ז) זרעים שאין סופן לטמא טומאה חמורה צריבין
הכשר אף כל שאין סופו לטמא טומאה חמורה צריך הכשר ותניא א"ר יוסי
מפני מה אמרו נבלת עוף טהור צריכה מחשבה ואינה צריכה הכשר מפני
שסופה

בשך קלל גרע מעור ששלקו: **מקצתו** חישב עליו. ולא פי' אחי קת הלכך כציה מיינה לא מקבל טומאה דהא לא חישב על כולו אלל
כי מצטרף כהדי שאר אוכלין מצטרף ההוא קת מחשבה דאית ביה לאשלומי שיעורא: **פלטתו** חיה. נשכה כלז ודלדל מן הכשר ללד העור
וחא"כ שחטה והפליט גס הסכין עוד ואין ידוע אי זה מהן פלטה חיה ואיזה סכין וההוא דפלטתו חיה לא צטיל מסתמא וההוא דסכין צטליה
מדעת וכולה דללא חשיב עליה הלכך כי הוי כהדי שאר אוכלין מצטרף ההוא קת דחיה כהדייהו ולטומאת נבלות לא ואע"ג דפלטתו חיה
דמתייתין רבי עקיבא היא דאמר העור מצטלו מטומאת נבלות ואפילו פלטתו חיה לקמן (דף קכג): **סנ** הסס. במסכת טהרות (פ"ה מ"ג)
בסדר טהרות גבי נבלת עוף טהור: **החרטום**. צ"ק בלע"ז: **מטמאין**. אס קבל העוף טומאה מן השרך (ה) אלו נעשין יד להכניס ולהזיז
טומאת. עוף אין לו טומאת מגע משום נבלה אא"כ קבלה מאחרים שהרי אין לך אלל האמור זה טומאת אכילה לעמא צבית הבליעה:
ומצטרפין. לכצילה: **חסון** של עליון. קליפת רצועה דקה יש בתוך הפה דבוקה לחרטום צעליון לארכו: **צפרנים**. היכא הו' אוכל:
מקום המונעל כבשר. שרשי הצפרנים: **השחוט** כהמה **טמאה** לעוצד כוכבים. הא פרישה לה (לעיל קי): דכיון דלדכותה צשחטת ישראל
בטהורה משויה לה אוכלא בעודה מפרסת ולישראל שריא דהא צשחטה תליא וזלה מילתא השתא נמי הואיל וישראל שחטה שחטה מעליא
אע"ג דצטמאה לא שייכא שחטה ולעוצד כוכבים לא משתרי עד שתמות דאכר מן החי הוא לגביה אפ"ה מהניא מחשבת ישראל לאכילה
לעוצד כוכבים לשיא אוכלא בעודה מפרסת וכ"ש טהורה שאוכל היתר גמור הוא בעודה מפרסת והא דאמרין) אסור לאכול מזהמה
קודם שתלך נפשה מדרבנן הוא וכן עוצד כוכבים בטהורה תניא נמי לקמן [ע"ז] דהואיל וטהורה היא ואשכחן היתר בטהורה וימפרסת
שחטה ישראל השתא נמי כי שחטה עוצד כוכבים היא אוכל לעמא טומאת אוכלין מן השרך שאס תחזור ומגע באוכלין אחרים קודם
שתמות ותעשה נבלה טמאס"א אלל ישראל בטהורה אין צריכה מחשבה ועוצד כוכבים בטהורה לא מהניא לה מחשבה בעודה מפרסת
דלא אשכחן היתר בדכותה: **שונים**. יש תנאים שונים שישראל צטמאה לריך מחשבה להאכילה לעוצד כוכבים ואי לא חישב לא היא
אוכל עד שתמות וכן עוצד כוכבים בטהורה: **והכשר**. ממקום אחר הכשר מים דגס שחטה דילה לא מכשר לה דלא איקרי משקה
אלל דס חללים כדאמרין בהשוחט (שם) אלל דעוצד כוכבים לאו דס חללים הוא ולא דס שחטה הוא והוי כדס מגפתו וכדס המת דחלל לא מיקרי
כדאמרין בהשוחט (שם) אלל דעוצד כוכבים לאו דס חללים הוא ולא דס שחטה הוא והוי כדס מגפתו וכדס המת דחלל לא מיקרי
אלל על ידי גיסטרא ומזואר כדאמרין בטהרה (דף ק"ה) לתת אותה על זוארי חלל רשע: **הרי סופה** לעמא **טומאה חמורה**. אדס
וכלים בזכות ואפילו במשא כשתמות: **זרעים**. אינן נעשין אכ טומאה עולמית ואפילו נגעו במת שהוא אבי אבות ואינן נעשין אכ
יא לעמא אדס וכלים דמהיכא נפקא דנוגע במת מממא אדס מהאי קרא דכתיב (במדבר יט) וכל אשר יגע בו הטמא יטמא והנפש
הנוגעת בזהו טמא טמא עד הערב וכי כתיב האי קרא בדבר שיש לו טהרה בזהוה ובצטילה כתיב דכתיב לעיל מיינה והוא הטהור
על הטמא וגו' ובההוא טמא קאי והנפש הנוגעת ילאו אוכלין ומשקין וכלי מרס הואיל ואין להם טהרה במקום אין נעשין אכ
הטומאה: **נבלת עוף טהור** לריכה **מחשבה**. לקבל טומאת אוכלים מן השרך שאס לא חישב עליה לאכולה אינה נבלת טומאה ואס חזרה
ונעמה באוכלים לא נעמא: **ואינה לריכה הכשר**. משנה היא במסכת טהרות (פ"ה מ"ה) שלשה עשר דברים נאמרו בעוף טהור וזו אחת מהן:

ססופה

מרסקא. גיד השדרה והזואר והוא רחב ולבן וקשה מאלד וקורין
אותו ייב"ל: **זכר שפלטתו סכין**. כשמפשיטין את הצהמה פעמים
שהסכין פולט מן הכשר אלל העור ולא חשיב. ולקמיה פריך היכי דמי
דאזרפי מנרף ובאפי נפשיה אין מקבל טומאה: **ואולם אסס טופלי**
שקר. איזב אמר לחזיריו מחזרי
דברי שקר אתם ודבר שאין צו רפואה
אתם אומרין לרפואתי. ומרסקא
משנפסק אין לו רפואה להחזר עוד:
זכר שפלטתו סכין צר רפואה הוא.
המדלדל זכר מן החי פעמים שקורין
אותו במקומו והוא נדבק ומעלה
ארוכה: **המכונס**. הנאסף יחד וסיפה:
חייבין עליו. משום נבלה צין שאוכלו
צין שנוגע בו ונכנס למקדש ופליג
אמתני' דקתני אלל לא טומאת נבלות:
והוא שכנסו. דאחשיבה וגלי דעמיה
דלא צטליה מעיקרא אאלל מתכנס
מאליו או ע"י תינוקות שלא צתמכוין
לא פליג ר' יהודה דליהוי נבלה: **בשלמא**
למ"ד. אלל היינו זכר שפלטתו סכין
היינו דמחייב דאיכא למימר כיון
דכנסו אחשיבה והדר למילתיה וגלי
דעמיה דלא צטליה מעיקרא: **באלל דר'**
יהודה לא פליג. דודאי רבי יהודה
אבשר שפלטתו סכין קאי ורבי יוחנן
נמי מודי דבשר שפלטתו סכין איקרי
אלל ובמרסקא הוא דפליג ולת"ק ר'
יוחנן אמר מרסקא נמי מקרי אלל
כדאשכחן בקרא ואלל דמתני' דקאמר
מצטרף בכוהו אלל קאמר דמצטרפי
ובאפי נפשייהו לא ממנו ואתא רבי
יהודה למימר באלל מרסקא מודינא
דלא הוי זכר שחטתו נפשיה לענין
נבלות אלל וזכר שפלטתו סכין אין
חזר וביסוג גלי דעמיה דלא צטליה
וחייבין עליו משום נבלה: **אלל**
מרסקא לא מצטרף. דעץ בעלמא
הוא: **אי דחשיב עליה**. אפילו זכר
הכי: **באפי נפשיה**. נמי ליטמא
טומאת אוכלין דק"ל דמחשבה חשיב
אוכלא כל מידי דמני למיכילה ואע"ג
דלאו אורחיה כדאמרן בפרק כהמה
המקשה(לעיל דף עז): עור ששלקו
ושליא שחישב עליה מממא טומאת
אוכלין ונהי דמו לא הדר הוי זכר
לענין טומאת נבלות דהא נעשה עור
צצטולו הראשון אלל ואלאכזה מיהא
הוי לעמא טומאת אוכלין אס נגע

בשך קלל גרע מעור ששלקו: **מקצתו** חישב עליו. ולא פי' אחי קת הלכך כציה מיינה לא מקבל טומאה דהא לא חישב על כולו אלל
כי מצטרף כהדי שאר אוכלין מצטרף ההוא קת מחשבה דאית ביה לאשלומי שיעורא: **פלטתו** חיה. נשכה כלז ודלדל מן הכשר ללד העור
וחא"כ שחטה והפליט גס הסכין עוד ואין ידוע אי זה מהן פלטה חיה ואיזה סכין וההוא דפלטתו חיה לא צטיל מסתמא וההוא דסכין צטליה
מדעת וכולה דללא חשיב עליה הלכך כי הוי כהדי שאר אוכלין מצטרף ההוא קת דחיה כהדייהו ולטומאת נבלות לא ואע"ג דפלטתו חיה
דמתייתין רבי עקיבא היא דאמר העור מצטלו מטומאת נבלות ואפילו פלטתו חיה לקמן (דף קכג): **סנ** הסס. במסכת טהרות (פ"ה מ"ג)
בסדר טהרות גבי נבלת עוף טהור: **החרטום**. צ"ק בלע"ז: **מטמאין**. אס קבל העוף טומאה מן השרך (ה) אלו נעשין יד להכניס ולהזיז
טומאת. עוף אין לו טומאת מגע משום נבלה אא"כ קבלה מאחרים שהרי אין לך אלל האמור זה טומאת אכילה לעמא צבית הבליעה:
ומצטרפין. לכצילה: **חסון** של עליון. קליפת רצועה דקה יש בתוך הפה דבוקה לחרטום צעליון לארכו: **צפרנים**. היכא הו' אוכל:
מקום המונעל כבשר. שרשי הצפרנים: **השחוט** כהמה **טמאה** לעוצד כוכבים. הא פרישה לה (לעיל קי): דכיון דלדכותה צשחטת ישראל
בטהורה משויה לה אוכלא בעודה מפרסת ולישראל שריא דהא צשחטה תליא וזלה מילתא השתא נמי הואיל וישראל שחטה שחטה מעליא
אע"ג דצטמאה לא שייכא שחטה ולעוצד כוכבים לא משתרי עד שתמות דאכר מן החי הוא לגביה אפ"ה מהניא מחשבת ישראל לאכילה
לעוצד כוכבים לשיא אוכלא בעודה מפרסת וכ"ש טהורה שאוכל היתר גמור הוא בעודה מפרסת והא דאמרין) אסור לאכול מזהמה
קודם שתלך נפשה מדרבנן הוא וכן עוצד כוכבים בטהורה תניא נמי לקמן [ע"ז] דהואיל וטהורה היא ואשכחן היתר בטהורה וימפרסת
שחטה ישראל השתא נמי כי שחטה עוצד כוכבים היא אוכל לעמא טומאת אוכלין מן השרך שאס תחזור ומגע באוכלין אחרים קודם
שתמות ותעשה נבלה טמאס"א אלל ישראל בטהורה אין צריכה מחשבה ועוצד כוכבים בטהורה לא מהניא לה מחשבה בעודה מפרסת
דלא אשכחן היתר בדכותה: **שונים**. יש תנאים שונים שישראל צטמאה לריך מחשבה להאכילה לעוצד כוכבים ואי לא חישב לא היא
אוכל עד שתמות וכן עוצד כוכבים בטהורה: **והכשר**. ממקום אחר הכשר מים דגס שחטה דילה לא מכשר לה דלא איקרי משקה
אלל דס חללים כדאמרין בהשוחט (שם) אלל דעוצד כוכבים לאו דס חללים הוא ולא דס שחטה הוא והוי כדס מגפתו וכדס המת דחלל לא מיקרי
כדאמרין בהשוחט (שם) אלל דעוצד כוכבים לאו דס חללים הוא ולא דס שחטה הוא והוי כדס מגפתו וכדס המת דחלל לא מיקרי
אלל על ידי גיסטרא ומזואר כדאמרין בטהרה (דף ק"ה) לתת אותה על זוארי חלל רשע: **הרי סופה** לעמא **טומאה חמורה**. אדס
וכלים בזכות ואפילו במשא כשתמות: **זרעים**. אינן נעשין אכ טומאה עולמית ואפילו נגעו במת שהוא אבי אבות ואינן נעשין אכ
יא לעמא אדס וכלים דמהיכא נפקא דנוגע במת מממא אדס מהאי קרא דכתיב (במדבר יט) וכל אשר יגע בו הטמא יטמא והנפש
הנוגעת בזהו טמא טמא עד הערב וכי כתיב האי קרא בדבר שיש לו טהרה בזהוה ובצטילה כתיב דכתיב לעיל מיינה והוא הטהור
על הטמא וגו' ובההוא טמא קאי והנפש הנוגעת ילאו אוכלין ומשקין וכלי מרס הואיל ואין להם טהרה במקום אין נעשין אכ
הטומאה: **נבלת עוף טהור** לריכה **מחשבה**. לקבל טומאת אוכלים מן השרך שאס לא חישב עליה לאכולה אינה נבלת טומאה ואס חזרה
ונעמה באוכלים לא נעמא: **ואינה לריכה הכשר**. משנה היא במסכת טהרות (פ"ה מ"ה) שלשה עשר דברים נאמרו בעוף טהור וזו אחת מהן:

יובל שסופו לטמא טומאה חמורה לא בעי הכשר דתני דבי רבי ישמעאל
וכי יותן מים על זרע מה (ז) זרעים שאין סופן לטמא טומאה חמורה צריבין
הכשר אף כל שאין סופו לטמא טומאה חמורה צריך הכשר ותניא א"ר יוסי
מפני מה אמרו נבלת עוף טהור צריכה מחשבה ואינה צריכה הכשר מפני
שסופה

בשך קלל גרע מעור ששלקו: **מקצתו** חישב עליו. ולא פי' אחי קת הלכך כציה מיינה לא מקבל טומאה דהא לא חישב על כולו אלל
כי מצטרף כהדי שאר אוכלין מצטרף ההוא קת מחשבה דאית ביה לאשלומי שיעורא: **פלטתו** חיה. נשכה כלז ודלדל מן הכשר ללד העור
וחא"כ שחטה והפליט גס הסכין עוד ואין ידוע אי זה מהן פלטה חיה ואיזה סכין וההוא דפלטתו חיה לא צטיל מסתמא וההוא דסכין צטליה
מדעת וכולה דללא חשיב עליה הלכך כי הוי כהדי שאר אוכלין מצטרף ההוא קת דחיה כהדייהו ולטומאת נבלות לא ואע"ג דפלטתו חיה
דמתייתין רבי עקיבא היא דאמר העור מצטלו מטומאת נבלות ואפילו פלטתו חיה לקמן (דף קכג): **סנ** הסס. במסכת טהרות (פ"ה מ"ג)
בסדר טהרות גבי נבלת עוף טהור: **החרטום**. צ"ק בלע"ז: **מטמאין**. אס קבל העוף טומאה מן השרך (ה) אלו נעשין יד להכניס ולהזיז
טומאת. עוף אין לו טומאת מגע משום נבלה אא"כ קבלה מאחרים שהרי אין לך אלל האמור זה טומאת אכילה לעמא צבית הבליעה:
ומצטרפין. לכצילה: **חסון** של עליון. קליפת רצועה דקה יש בתוך הפה דבוקה לחרטום צעליון לארכו: **צפרנים**. היכא הו' אוכל:
מקום המונעל כבשר. שרשי הצפרנים: **השחוט** כהמה **טמאה** לעוצד כוכבים. הא פרישה לה (לעיל קי): דכיון דלדכותה צשחטת ישראל
בטהורה משויה לה אוכלא בעודה מפרסת ולישראל שריא דהא צשחטה תליא וזלה מילתא השתא נמי הואיל וישראל שחטה שחטה מעליא
אע"ג דצטמאה לא שייכא שחטה ולעוצד כוכבים לא משתרי עד שתמות דאכר מן החי הוא לגביה אפ"ה מהניא מחשבת ישראל לאכילה
לעוצד כוכבים לשיא אוכלא בעודה מפרסת וכ"ש טהורה שאוכל היתר גמור הוא בעודה מפרסת והא דאמרין) אסור לאכול מזהמה
קודם שתלך נפשה מדרבנן הוא וכן עוצד כוכבים בטהורה תניא נמי לקמן [ע"ז] דהואיל וטהורה היא ואשכחן היתר בטהורה וימפרסת
שחטה ישראל השתא נמי כי שחטה עוצד כוכבים היא אוכל לעמא טומאת אוכלין מן השרך שאס תחזור ומגע באוכלין אחרים קודם
שתמות ותעשה נבלה טמאס"א אלל ישראל בטהורה אין צריכה מחשבה ועוצד כוכבים בטהורה לא מהניא לה מחשבה בעודה מפרסת
דלא אשכחן היתר בדכותה: **שונים**. יש תנאים שונים שישראל צטמאה לריך מחשבה להאכילה לעוצד כוכבים ואי לא חישב לא היא
אוכל עד שתמות וכן עוצד כוכבים בטהורה: **והכשר**. ממקום אחר הכשר מים דגס שחטה דילה לא מכשר לה דלא איקרי משקה
אלל דס חללים כדאמרין בהשוחט (שם) אלל דעוצד כוכבים לאו דס חללים הוא ולא דס שחטה הוא והוי כדס מגפתו וכדס המת דחלל לא מיקרי
כדאמרין בהשוחט (שם) אלל דעוצד כוכבים לאו דס חללים הוא ולא דס שחטה הוא והוי כדס מגפתו וכדס המת דחלל לא מיקרי
אלל על ידי גיסטרא ומזואר כדאמרין בטהרה (דף ק"ה) לתת אותה על זוארי חלל רשע: **הרי סופה** לעמא **טומאה חמורה**. אדס
וכלים בזכות ואפילו במשא כשתמות: **זרעים**. אינן נעשין אכ טומאה עולמית ואפילו נגעו במת שהוא אבי אבות ואינן נעשין אכ
יא לעמא אדס וכלים דמהיכא נפקא דנוגע במת מממא אדס מהאי קרא דכתיב (במדבר יט) וכל אשר יגע בו הטמא יטמא והנפש
הנוגעת בזהו טמא טמא עד הערב וכי כתיב האי קרא בדבר שיש לו טהרה בזהוה ובצטילה כתיב דכתיב לעיל מיינה והוא הטהור
על הטמא וגו' ובההוא טמא קאי והנפש הנוגעת ילאו אוכלין ומשקין וכלי מרס הואיל ואין להם טהרה במקום אין נעשין אכ
הטומאה: **נבלת עוף טהור** לריכה **מחשבה**. לקבל טומאת אוכלים מן השרך שאס לא חישב עליה לאכולה אינה נבלת טומאה ואס חזרה
ונעמה באוכלים לא נעמא: **ואינה לריכה הכשר**. משנה היא במסכת טהרות (פ"ה מ"ה) שלשה עשר דברים נאמרו בעוף טהור וזו אחת מהן:

יובל שסופו לטמא טומאה חמורה לא בעי הכשר דתני דבי רבי ישמעאל
וכי יותן מים על זרע מה (ז) זרעים שאין סופן לטמא טומאה חמורה צריבין
הכשר אף כל שאין סופו לטמא טומאה חמורה צריך הכשר ותניא א"ר יוסי
מפני מה אמרו נבלת עוף טהור צריכה מחשבה ואינה צריכה הכשר מפני
שסופה